

Martin se za čtrnáct dnů žení... MŮJ Martin! Ten, který mi dva roky tvrdil, že na potvrzení svých citů člověk žádný papír nepotřebuje. Proboha, jak je to dlouho, co jsme se rozešli? Půl roku? Možná ani to ne. Tak co jsem, sakra, dělala špatně? Poučena neúspěchy z minulosti jsem se skutečně za celou dobu naší známosti nevybarvila. Nekladla jsem zbytečné otázky, netrpěla špatnou náladou, nepodezírala ho z nevěry. Žárlivosti jsem se oddala vždycky až mimo jeho zrak i sluch. Dokonce jsem se kvůli němu nechala pokřtít. Já, zavilý ateista, neřkuli přímo neznaboh. Protože když jsme tu a tam zavadili letným slůvkem o svatbu, zmínil se, že u nich v rodině se všichni žení a vdávají v kostele. Tak jsem prostě chtěla být připravená.

Nakonec jsem byla tak perfektní, že mohl použít trapnou frázi o tom, že pro mne není dost dobrý. Inu, všeho moc škodí. Rozešli jsme se a od té doby vedeme časté telefonické hovory úplně o všem. A já jsem čekala, že už si každou chvíli řekne, že jsem stejně ze všech ženských ta nejlepší a připlazí se po kolenou zpátky i s prstenem. Hmm, tak se zdá, že si moje kvality nějak neuvědomil.

A teď mě zve na svatbu. Ačkoli... moment... zve mě jenom na obřad! Následný oběd je prý pouze pro rodinu. Copak si myslí, že jsem úplný blázen? Jen ve filmu hrdina zruší sňatek v den jeho konání, protože zahlédne koutkem oka svou skutečnou lásku. Proč mě tam teda vůbec zve??? Přece ví, že jsem se taky chtěla vdávat! Já přece nejsem žádná jeho řadová kámoška, co přijde na čumendu! Já jsem jeho osudová žena! A on je, jak se zdá, můj osudový omyl... Anebo snad čeká, že poté, co se kněz zeptá, zda někdo ví o skutečnostech bránících uzavření sňatku, se já zvednu a řeknu... Co vlastně? Že si ji nemůže vzít, protože jsem utahovala síť příliš pomalu a to není spravedlivé?

Potíž je totiž v tom, že žádost o ruku je mužská záležitost. Proto se na ni všechny třese, vždyť jsme odkázané na to, až se JEMU bude chtít. A když jste slušná a netlačíte na pilu, přijde prostě nějaká, která zatlačí, a vy pak dostanete jen tu pozvánku a titul „kámoška roku“. Tak s tím ať jde do háje. Roztřesenou rukou hledám v mobilu jeho číslo, a když telefon zvedne, zařvu: „Mezi náma je konec, ty promiskuitní prolhanej hajzle!“ Ano, je to zbrklé, trapné a nedůstojné. Ale dost se mi ulevilo.

Každou středu se scházím u ranního kafe s Klárou, Jitkou a Markem. Marek je gay, takže má vlastně stejné problémy jako my holky, ovšem s tím rozdílem, že jeho kluci jsou obvykle mnohem hezčí než ti naši. Dneska nepřijde, je služebně v Bruselu, ale včera nám dal kouř.

Byly jsme s holkama v našem oblíbeném baru a seděl tam i kluk, po kterým teď zrovna Marek jede. Když jsme mu to zavolaly, pověřil nás, ať ho sledujeme a zjistíme, jestli je volnej, nebo ne. Takže jsme tam seděly až do půl třetí, a to úplně zbytečně, protože nikdo, kdo by zajímal nás, se neobjevil.

Když objekt Markova zájmu konečně dopil poslední drink, zaplatil a nasedl do taxíku, naskákaly jsme do Klářína auta a nenápadně ho sledovaly. Jelikož v tuto dobu byly silnice prázdné, bylo to s tou nenápadností dost složitý. Pronásledovaly jsme ho ovšem úspěšně až domů, a když zašel do baráku, rozhodly jsme se tam zodpovědně ještě pár minut počkat, jestli už jde jako opravdu spát, nebo ještě někam vyrazí.

Při čekání jsme usnuly. Vzbudilo nás denní světlo, takže do postele jsem se dostala až v šest a na kafe až v půl jedenáctý. Holky tady nebyly, buď ještě spí, nebo už odešly. Telefon jsem si ani nezapínala, vždyť se mnou kolegové můžou mluvit, až dorazím do kanceláře.

Bohužel jsme se tou skvělou atmosférou nechali všichni unést natolik, že když mi můj milý nabídl, abych se proletěla s ním, souhlasila jsem. Jednoduše jsem zapomněla, že je mi šíleně, ale šíleně špatně i na úplně malém řetízkovém kolotoči, a hbitě jsem si to šinula k letadélku káněti. Náčelníkova žena se mě zeptala, jestli mi má přinést pytlík, ona si ho prý s sebou brává, kdyby se jí nahoře udělalo špatně. Ty možná, nanyňko... pomyslela jsem si a zpražila ji pohledem. Pytlík pro případ nevolnosti se totiž samozřejmě zcela vymykal představě romantického zážitku v oblacích. Dál dostaly věci rychlý spád. Nevolnost přišla záhy, a jelikož můj princ učinil v rámci exhibice i několik akrobatických obrátů, ohodila jsem celé, celičké letadlo. Chtělo se mi na místě zemřít, nebo alespoň omdlít.

Při přistání jsem skrze znečištěné okno viděla ostatní piloty i nanyňku, která čekají na letištní ploše, aby si vyposlechli mé dojmy z letu hned z první ruky. A pak se stal zázrak... Letadlo se zastavilo, otevřely se dveře, já jsem klopýtla, spadla hlavou na podvozek a zlomila si nos. Rázem bylo všude krve jako z vola a po poblitém letadle nikdo ani nevzdechl... Miluju šťastné konce!

Čas je ale naštěstí neúprosný. Dříve či později se hormony zase zklidní, účty vyprázdní a vy dáte občas znát, že by se mohl pro změnu sem tam postarat on o vás. Nejenom vymyslet, že půjdete do kina, ale taky koupit lístky. Vaše výhrady se mu ale pramálo zamlouvají a raději se začne poohlížet po nové sponzorce. Nejste žádný idiot, a tak to vycítíte. V horším případě se

začnete bát, že odejde, a proto si ho budete ještě více předcházet. Jenže on už má políčeno na nové dobré bydlo, a proč by ho měl nechat běžet... A tak si vás možná nechá obě.

V lepším případě zmobilizujete poslední zbytky své hrdosti a necháte ho jít. A potom budete sedět doma, myslet na něj asi tak milionkrát za den a čekat, že mu začnete chybět a on se vrátí po kolenou a polepšený. Taky jsem na to čekala. A on zavola! Vyznal mi lásku, pozval mě na tenisový turnaj a byl to vážně moc hezký den. Raketou se oháněl tak, že jsem na něj byla pyšná, oblažoval mě úsměvy a byl samá lichotka. A když jsme mezi zápasy seděli v party stanu, nosil mi dortíky a džusíky. Sobě chlebičky a panáky. Zdálo se, že na mně a našem hezkém dnu opravdu nešetří a že mě chce získat zpátky za každou cenu. Což se, pravda, trochu pokazilo na konci turnaje, kdy nám přinesli účet, on mi dal ruku na stehno a řekl: „Už se nemůžu dočkat, až budeme sami, zaplat' a jdem...“

Vynášení odpadků je opruz. Naštěstí i v této oblasti našlo seberealizaci pár inženýrů a vynalezli pytle, které se po naplnění nahoře pěkně stáhnou páskou a vyhodí do popelnice. Tuto činnost neprovádím nikdy jen tak sólo, vždy ji velmi prakticky spojím s odchodem z domova. Tudíž držím v jedné ruce kabelku, v druhé táhnu pytel, no a kroužek, na němž mám pěkně pohromadě klíče od auta, od bytu i od dvorku, kde stojí popelnice, si navlékám na prst, jenž je součástí ruky vláčející odpadky. A tak se samozřejmě stalo, co se jednou stát muselo. Ladným obloukem vrhám pytel do popelnice, přičemž neméně ladně letí mezi všechny ty věci, které už nikdo nepotřebuje, i svazek mých klíčů... Chvilí zírám do páchnoucí nádoby a proklínám šetřilky, kteří nekupují pytle a odhazují ty hnusy jen tak. Klíče od auta mám sice náhradní, ale jsou doma, kam se jaksi nedostanu bez klíčů od bytu. Nedá se nic dělat. Převracím popelnici a štítivě se přehrabuju v jejím obsahu. Právě když jsem byla u skořápek, vešel na dvorek velice, ale velice pohledný muž s velkou papírovou taškou, z níž začal soustředěně odhazovat různé předměty do kontejnerů na tříděný odpad. A jak jsme se tam oba prohrabávali v tom humusu, napadlo mě, že když se k němu přidám, nebude si myslet, že jsem vadná... Vybírám tedy ze své hromádky několik drobností, o nichž se domnívám, že jsou z plastu, a blekotám: „Člověk aby to po těch lidech pořád třídil...“ Sakra, jak je to ale s těmi barvami? Žlutá, zelená, modrá... no to je teda kombinace, to bych si na sebe nevzala... soustřed' se... už to mám... plasty = žlutá! Usmál se a pomohl mi dotřídít „moji“ nádobu. Za týden jsme jeli čistit jakési říční koryto a za měsíc se ke mně nastěhoval. Je tedy zcela bez debat, že za své životní štěstí vděčím třídění odpadu...